

[Prima Pagină](#) > ... > [Introducerea Unei Acțiuni În Justiție](#) > [Unde Și Cum](#) > [Ce Lege Se Aplică](#) > [England and Wales](#)

Ce lege se aplică

Anglia și Țara Galilor

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

În prezent, în Anglia și Țara Galilor, normele privind conflictul de legi referitoare la dreptul aplicabil decurg, în principal, din regulamentele direct aplicabile ale UE. În materie civilă și comercială, acestea sunt: Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I) privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale și Regulamentul nr. 864/2007 (Roma II) privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale. Legea din 1990 privind contractele (legea aplicabilă) (care a pus în aplicare Convenția de la Roma din 1980) rămâne relevantă în privința contractelor încheiate înainte de 17 decembrie 2009 (Regulamentul Roma I se aplică contractelor încheiate după data respectivă). Legea din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse) este relevantă numai în legătură cu situațiile care nu intră sub incidența Regulamentului Roma II (regulamentul se aplică în cazurile în care prejudiciile s-au produs după 11 ianuarie 2009). Normele tradiționale de drept cutumiar (*common law*) rămân aplicabile în cazul delictului de defăimare și în legătură cu succesiunea și dreptul proprietății.

În materie de dreptul familiei, în general, dreptul cutumiar (*common law*) reprezintă sursa normelor privind legea aplicabilă, cu unele excepții. Dreptul englez se aplică în general în materia dreptului familiei, sub rezerva excepțiilor limitate din dreptul cutumiar (*common law*) (de exemplu, în legătură cu nulitatea căsătoriei) sau din statut [de exemplu, în legătură cu obligația de întreținere în temeiul Legii din 1920 privind ordonanțele de acordare a indemnizației de întreținere (facilități de executare) și al Legii din 1972 privind ordonanțele de acordare a indemnizației de întreținere (executare reciprocă)]. În chestiuni referitoare la răspunderea părintească și protecția copiilor prevăzute de Regulamentul UE nr. 2201/2003 și Convenția de la Haga din 19 octombrie 1996, normele privind legea aplicabilă sunt prevăzute în Regulamentul din 2012 privind răspunderea părintească și măsurile de protecție a copiilor [obligații internaționale (Anglia și Țara Galilor și Irlanda de Nord)], precum și la articolul 15 din Convenția din 1996, potrivit cărora se aplică dreptul englez, sub rezerva unor excepții limitate.

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Convenția de la Haga din 1961 privind conflictele de legi referitoare la forma dispozițiilor testamentare.

Convenția de la Roma din 1980 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (înlocuită de Regulamentul Roma I în legătură cu contractele încheiate începând cu 17 decembrie 2009).

Convenția de la Haga din 1 iulie 1985 privind legea aplicabilă trusturilor și recunoașterii acestora.

1.3 Principalele convenții bilaterale

Nu avem cunoștință de existența unor convenții bilaterale care să cuprindă dispoziții privind alegerea legii la care Regatul Unit este parte semnatară.

Cu toate acestea, trebuie remarcat că, deși Convenția de la Roma din 1980 și convențiile de la Haga permit unui

stat să aplice un alt sistem privind alegerea legii în cazul conflictelor „interne” – cum ar fi conflictele dintre legile din Anglia și Țara Galilor și din Scoția – Regatul Unit a ales să nu utilizeze această facilitate. Prin urmare, normele prevăzute în Convenția de la Roma (în legătură cu contractele încheiate înainte de 17 decembrie 2009) și în Convenția de la Haga se aplică conflictelor dintre diferitele jurisdicții ale Regatului Unit, precum și conflictelor internaționale.

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Poziția generală este aceea că normele privind conflictul de legi se aplică numai în cazul în care cel puțin una dintre părți a susținut acest lucru. Dacă acest lucru nu este susținut sau dacă nu există probe convingătoare privind conținutul legii străine, în mod normal, în cauza respectivă, judecătorul va aplica legea engleză. Această normă se referă la probe și la procedură și, prin urmare, nu este afectată de regulamentele UE.

2.2 Retrimiteria

Regulamentele UE exclud aplicarea doctrinei retrimiterii în cauzele reglementate de normele UE privind alegerea legii și aceasta a fost și opinia prevalentă în temeiul Legii din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse) și al Legii din 1990 privind legea aplicabilă contractelor. Prin urmare, în cazul în care norma engleză privind alegerea legii în privința unui delict de neglijență indică dreptul francez, se va aplica dreptul intern francez, chiar dacă o instanță din Franța ar fi aplicat legea altei țări. O justificare prezentată pentru respingerea retrimiterii în aceste domenii pare să fie aceea că normele complexe stabilite prin statute ar fi perturbate în cazul în care s-ar aplica retrimiteria.

Rolul retrimiterii în restul domeniilor dreptului este în prezent oarecum limitat iar, în unele cazuri, nu este în întregime clar. Se poate spune că retrimiteria se va aplica în cazul terenurilor situate în străinătate, cărora li se aplică *lex situs* potrivit dreptului englez. În aceste cazuri, există o dorință pragmatică de a aplica aceeași lege a curții în a cărei jurisdicție se află proprietatea, pentru a crește șansa ca orice decizie engleză privind proprietatea să producă efecte. Potrivit bilanțului deciziilor în primă instanță cu privire la bunurile mobile corporale situate în străinătate, o trimitere la *lex situs* nu va include retrimiteria.

În materia dreptului familiei, există o jurisprudență limitată potrivit căreia doctrina retrimiterii se poate aplica în anumite circumstanțe, însă această chestiune apare foarte rar deoarece dreptul englez se aplică în general în chestiuni ce țin de dreptul familiei.

Cu toate acestea, trebuie observat că, în multe cauze, este costisitor să se facă proba conținutului normelor privind alegerea legii străine și, adesea, părțile aleg să nu argumenteze în favoarea aplicării acestora (a se vedea punctul 2.1 de mai sus).

2.3 Schimbarea punctului de legătură

Această problemă este soluționată specificând, în fiecare normă privind alegerea legii, momentul relevant la care este identificat punctul de legătură. De exemplu, în cazul transferurilor de bunuri mobile, legea aplicabilă relevantă este legea aplicabilă la locul bunului mobil în cauză la momentul transferului.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Potrivit normelor tradiționale, instanțele engleze pot refuza aplicarea unei legi străine care este contrară politicii publice engleze. Cu toate acestea, pragul este foarte ridicat: de exemplu, în cazul în care ar conduce la un rezultat „complet străin de cerințele fundamentale ale justiției administrate de o instanță engleză”. Conținutul politicii publice engleze este influențat de obligațiile internaționale ale Regatului Unit, în special de Convenția europeană a drepturilor omului; încălcările drepturilor omului reprezintă un exemplu bine-cunoscut de excepție de la politica publică, un alt exemplu este situația în care legea reprezintă o „încălcare flagrantă a normelor dreptului internațional de importanță fundamentală” (de exemplu, invazia Kuweitului de către Irak în 1990).

În plus, în prezent, Regulamentele Roma I și Roma II prevăd aplicarea normelor de aplicare imediată ale forului indiferent de legea aplicabilă contractului în alt mod. Aceste norme existente se regăsesc în general în domeniul protecției consumatorilor și în domeniul ocupării forței de muncă sau în legislația de completare a unei convenții

internaționale.

2.5 Proba legii străine

Conținutul legii străine este dovedit ca și cum ar fi un fapt. Astfel, părților le revine sarcina să dovedească conținutul legii străine; judecătorilor nu li se permite să facă propriile cercetări privind conținutul legii străine. În cazul unui conflict între argumentele prezentate de părți, judecătorul poate evalua credibilitatea experților și poate lua în considerare argumentele primare (de exemplu, legile și jurisprudența străine), în special atunci când acestea conțin concepte cunoscute de un judecător englez.

Conținutul legii străine este dovedit în mod normal prin rapoarte de expertiză. Nu este suficient să se prezinte instanței o lege străină, o cauză străină sau declarația unei autorități străine. Rapoartele de expertiză privind legea străină pot fi furnizate de orice persoană „care deține calificarea adecvată să facă acest lucru în baza cunoștințelor sau experienței sale”, indiferent dacă are dreptul de a acționa în calitate de practician în domeniul dreptului în jurisdicția relevantă. Cu toate acestea, de obicei, experții sunt fie cadre universitare, fie practicieni în jurisdicția în cauză. În cazul în care conținutul legii străine a fost stabilit într-o cauză engleză anterioară, această cauză poate fi citată ca probă a conținutului legii străine, iar conținutul legii străine va fi prezumat a fi identic cu cel stabilit în cauza respectivă, dacă nu se dovedește contrariul.

Sarcina probei revine părții care invocă legea străină. Dacă legea străină nu este dovedită în mod satisfăcător, potrivit normei generale, se va aplica dreptul englez. Cu toate acestea, în cazurile în care nu există motive să se considere că legea străină este în vreun fel similară legii engleze (de exemplu, o lege fiscală dintr-o altă jurisdicție europeană), acțiunea în justiție poate fi respinsă.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

În toate cazurile referitoare la obligații contractuale și care implică alegerea legii, Regulamentul Roma I direct aplicabil. Normele privind alegerea legii din Regulamentul Roma se pot aplica și situațiilor pe care dreptul intern englez nu le-ar recunoaște ca având natură contractuală (de exemplu, în cazul în care acordul nu este susținut de o remunerație, de exemplu, contracte de donație).

Aspectele de procedură sunt stabilite de *lex fori*. Astfel, evaluarea nivelului prejudiciilor (însă nu a tipurilor de prejudicii) și a mijloacelor de probă este reglementată de legea forului. Termenele de prescripție intră sub incidența dreptului material și, astfel, în cazul obligațiilor contractuale, sunt stabilite de legea aplicabilă în temeiul regulamentului. Normele materiale principale sunt următoarele.

În cazurile în care părțile au făcut o alegere explicită a legii sau o alegere care poate fi demonstrată cu un nivel rezonabil de certitudine, se aplică legea respectivă. O alegere a legii poate fi demonstrată cu un nivel rezonabil de certitudine în cazul în care contractul are o formă standard despre care se cunoaște că este reglementată de o anumită lege (de exemplu, o poliță de asigurare maritimă Lloyd), sau luând în considerare tranzacțiile anterioare dintre părți. În cazul în care există un acord de alegere a forului, acesta este adesea suficient pentru a deduce că intenția a fost să se aleagă legea instanței respective, însă acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. În cazul unui acord de arbitraj, dacă sunt indicate criteriile de selecție a arbitrilor, acest lucru va permite să se deducă mai rapid alegerea legii, însă, dacă arbitrii sunt identificați prin referire la un organism internațional, atunci este mult mai puțin probabil ca alegerea legii să fi fost demonstrată cu un nivel rezonabil de certitudine.

Libertatea de alegere este limitată în anumite privințe. În primul rând, în contractele încheiate cu un consumator și în contractele de muncă, alegerea legii nu poate aduce atingere protecției acordate consumatorului sau angajatului prin normele imperative existente în temeiul legii care s-ar fi aplicat cauzei respective în cazul în care nu ar fi existat o alegere expresă a legii. În al doilea rând, în cazul în care toate elementele situației au legătură cu o țară, alegerea unei legi diferite nu poate aduce atingere efectelor normelor imperative ale țării în cauză. Există, de asemenea, norme de protecție pentru consumatori în legătură cu contractele de asigurare. Poate fi remarcat, de asemenea, că, în cazul în care există un dezacord cu privire la eficacitatea alegerii legii – de exemplu, o acuzație de constrângere – răspunsul la întrebarea dacă această alegere a fost în vigoare este stabilit de legea aplicabilă putativă (respectiv, legea care ar fi reglementat contractul în cazul în care alegerea ar fi valabilă), cu excepția cazului în care acest lucru ar fi „nerezonabil” (caz în care se poate aplica legea de la reședința obișnuită a părții care afirmă că nu și-a dat consimțământul).

În cazurile în care nu există o alegere expresă a legii sau o alegere care poate fi demonstrată cu un nivel rezonabil de certitudine, Regulamentul Roma I prevede norme specifice în funcție de tipul contractului, însă, dacă aceste norme sunt neconcludente, în general, legea de la reședința obișnuită a executantului caracteristic va fi aplicabilă. Executantul caracteristic nu este întotdeauna ușor de identificat, însă, de obicei, este partea care nu face plata bunului sau a serviciului (de exemplu, executantul caracteristic este vânzătorul unui produs, creditorul într-o tranzacție bancară, garantul într-un contract de garanție). Această prezumție poate fi răsturnată în favoarea unei țări cu care contractul are o legătură mai strânsă.

3.2 Obligații extracontractuale

În ceea ce privește obligațiile necontractuale, în majoritatea cazurilor se aplică Regulamentul Roma II. Legea din 1995 privind dreptul internațional privat (dispoziții diverse) se aplică numai chestiunilor referitoare la delict care nu intră sub incidența regulamentului, iar defăimarea este în continuare reglementată de dreptul cutumiar (*common law*) (a se vedea mai jos). Termenele de prescripție sunt, de asemenea, stabilite de legea aplicabilă.

Potrivit normei generale din Regulamentul Roma II, se aplică legea locului în care se produce prejudiciul. Normele speciale stabilesc legea aplicabilă pentru anumite tipuri de obligații necontractuale, inclusiv răspunderea pentru produsele cu defect, concurența neloială, delict de mediu și delict referitoare la drepturi de proprietate intelectuală. De asemenea, regulamentul permite părților să aleagă legea aplicabilă în anumite circumstanțe, însă această dispoziție nu poate fi utilizată pentru a evita normele imperative ale dreptului UE sau ale dreptului național. Trebuie remarcat că evaluarea pagubelor intră în sfera legii aplicabile.

După cum s-a observat mai sus, defăimarea (care include calomnie privind funcția, calomnie privind bunurile, uz de fals cu rele intenții și orice pretenție în temeiul legii străine „care corespunde sau care este în alt mod de natura [unei astfel de] pretenții”) este reglementată în continuare de legea cutumiară (*common law*). În aceste cazuri, se aplică „norma acțiunii duble”: un delict poate face obiectul unei acțiuni în justiție numai în Anglia și Țara Galilor dacă poate face obiectul unei acțiuni civile în temeiul legii străine a jurisdicției în care s-a produs fapta (de obicei, publicarea) și, în cazul în care fapta s-a produs în Anglia și Țara Galilor, aceasta ar putea face obiectul unei acțiuni civile în temeiul dreptului englez. Această normă a fost reținută după presiunea exercitată de organizațiile mass-media care se temeau de aplicarea legilor străine opresive. Ea se supune, însă, unei excepții: în cazul în care o altă țară are o relație mai semnificativă cu producerea faptei și cu părțile, se va aplica în schimb legea acelei jurisdicții. Trebuie remarcat că acest domeniu este deosebit de nesigur.

Cu privire la administratorii trusturilor, legea aplicabilă este reglementată de Legea din 1987 privind recunoașterea trusturilor care a pus în aplicare Convenția de la Haga privind legea aplicabilă trusturilor. Aceasta prevede că legea aplicabilă este legea aleasă de către constitutor sau, în absența acestei alegeri, este legea cu care trustul are cea mai apropiată legătură. Această lege stabilește valabilitatea trustului, crearea acestuia, efectele și administrarea trustului.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

La naștere, domiciliul unei persoane (domiciliul de origine) este același cu domiciliul tatălui de la momentul nașterii copilului, dacă minorul este legitim. Dacă minorul este nelegitim sau dacă tatăl este decedat la momentul nașterii, domiciliul copilului este același cu domiciliul mamei. Această normă continuă să se aplice până când copilul împlinește 16 ani (și anume, domiciliul copilului se modifică odată cu domiciliul tatălui sau, respectiv, al mamei).

Pentru persoane cu vârsta mai mare de 16 ani, domiciliul de origine continuă să se aplice cu excepția cazului în care adoptă un domiciliu ales. Pentru a adopta un domiciliu ales, acestea trebuie să aibă reședința efectivă în jurisdicția relevantă și să intenționeze să locuiască acolo pe perioadă nedeterminată sau permanent. În cazul în care unul dintre aceste elemente încetează, nu se mai aplică domiciliul ales și, în schimb, se aplică domiciliul de origine.

Domiciliul soției nu mai este stabilit prin referire la domiciliul soțului: acesta este evaluat independent.

Capacitatea de asumare a unor obligații specifice (de exemplu, de a încheia un contract, de a face un testament, de a încheia o căsătorie) este stabilită prin normele specifice acestui domeniu, acestea fiind discutate în secțiunile relevante.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

Chestiunile referitoare la răspunderea părintească și la protecția copiilor sunt stabilite în general de dreptul englez, sub rezerva unor excepții limitate, cum ar fi cele (discutate mai sus) aplicabile chestiunilor care intră sub incidența Convenției de la Haga din 1996 și cele aplicabile chestiunilor care intră sub incidența Regulamentului Bruxelles IIa. Aspectele de legitimitate și adopție sunt, de asemenea, stabilite în general de dreptul englez, sub rezerva unor excepții.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

Condiția de formă a unei căsătorii este reglementată în general de legea de la locul încheierii căsătoriei, sub rezerva unor excepții.

Capacitatea persoanelor de a se căsători este stabilită în general de domiciliul persoanei relevante la momentul imediat anterior căsătoriei. Această lege reglementează aspecte precum consimțământul părților, cerințele privind vârsta și persoanele din cadrul familiei extinse care nu se pot căsători între ele. În cazul special referitor la vârstă, o căsătorie nu va fi valabilă dacă oricare dintre participanți a avut vârsta mai mică de 16 ani la momentul căsătoriei, dacă aceștia au domiciliul în Anglia și Țara Galilor.

În chestiuni de divorț sau separare, dreptul englez se va aplica în general, sub rezerva unor excepții limitate.

Cu privire la obligațiile de întreținere, se aplică, în general, dreptul englez, sub rezerva unor excepții.

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

„Regimul matrimonial” nu este un concept cunoscut în general în dreptul cutumiar (*common law*). În chestiuni privind pensia de întreținere în caz de divorț, separare sau nulitate sau în chestiuni referitoare la întreținere, instanțele engleze vor aplica în general dreptul englez, sub rezerva unor excepții limitate.

3.7 Testamente și succesiuni

În cazurile de succesiune *ab intestat* (respectiv, în cazul în care nu există un testament), legea de la domiciliul testatorului la momentul decesului se aplică succesiunii în privința bunurilor mobile; legea jurisdicției în care se află proprietatea (*lex situs*) se aplică succesiunii în privința bunurilor imobile.

În cazurile care implică testamente (succesiune testamentară), capacitatea testatorului de a redacta un testament privind bunurile mobile este stabilită de legea de la domiciliul testatorului de la data testamentului. Un legatar va avea capacitatea de a primi bunuri mobile dacă deține această capacitate fie în temeiul legii de la domiciliul său, fie în temeiul legii de la domiciliul testatorului. Nu există o autoritate specifică privind poziția referitoare la bunurile imobile, însă *lex situs* ar reprezenta rezultatul cel mai probabil și stabilește și capacitatea unui legatar de a accepta un legat de bunuri imobile.

Potrivit Legii din 1963 privind testamentele și, în cazul în care testatorul a decedat la data de 1 ianuarie 1964 sau după această dată, un testament este valabil din punct de vedere formal (respectiv, cu numărul corect de martori) dacă respectă oricare dintre următoarele legi: legea locului unde a fost făcut testamentul (respectiv, de obicei, unde a fost semnat în prezența martorilor) la momentul la care a fost făcut; legea domiciliului, reședinței obișnuite sau naționalității testatorului la momentul realizării testamentului; legea domiciliului, reședinței obișnuite sau naționalității testatorului la momentul decesului. Un testament va fi, de asemenea, valabil din punct de vedere al formei pentru transmiterea bunurilor imobile dacă respectă legea internă a jurisdicției în care este situat bunul (excluzând astfel o cerere de retrimiteră privind bunurile imobile în pofida acestui lucru).

Un testament privind bunuri mobile îndeplinește condițiile de fond (de exemplu, limitările privind valoarea care poate fi lăsată prin testament) dacă respectă legea domiciliului testatorului de la momentul decesului; un testament privind bunuri imobile îndeplinește condițiile de fond dacă respectă legea jurisdicției în care se află proprietatea, respectiv indiferent de sistemul de drept intern care ar fi aplicat în temeiul *lex situs*.

Un testament este interpretat în temeiul legii avute în vedere de către testator, care se prezumă a fi legea de la domiciliul acestuia de la data testamentului. Această prezumție este o normă *prima facie* care poate fi înlăturată

prin dovada că testatorul a avut în vedere în mod vădit și a avut intenția ca testamentul său să fie interpretat în temeiul unui alt sistem de drept. În legătură cu bunurile imobile, poate exista o limitare suplimentară, potrivit căreia, dacă interesul care rezultă din interpretare nu este permis sau nu este recunoscut de către *lex situs*, atunci prevalează aceasta din urmă.

Valabilitatea unei pretinse revocări a unui testament este stabilită de legea de la domiciliul testatorului de la momentul pretinsei revocări (trebuie remarcat că, potrivit dreptului intern englez, dacă acesta se aplică, un testament este revocat prin căsătorie cu excepția cazului în care se arată că testamentul a fost făcut în mod expres în vederea căsătoriei). Cu toate acestea, în cazul în care se afirmă că revocarea a fost realizată printr-un testament ulterior (spre deosebire de ruperea testamentului), legile aplicabile condițiilor de formă ale celui de al doilea testament vor stabili dacă acest al doilea testament îl revocă pe primul. Dacă nu este clar dacă un al doilea testament revocă un testament anterior, chestiunea de interpretare va fi stabilită în temeiul legii avute în vedere de către testator, care se prezumă a fi legea de la domiciliul acestuia de la data celui de al doilea testament.

3.8 Proprietatea reală

Cauzele privind proprietatea se împart în cauze privind bunurile mobile și cauzele privind bunurile imobile; legea locului în care se situează bunul stabilește dacă bunul este mobil sau imobil.

În cazul bunurilor imobile, legea aplicabilă este legea locului în care se situează bunul și se aplică retrimiteră. Aceasta se aplică tuturor chestiunilor referitoare la tranzacționare, inclusiv capacitatea, condițiile de formă și condițiile de fond. Trebuie remarcat că există, bineînțeles, o distincție între transferul de teren sau alte bunuri imobile și contractul care reglementează drepturile și obligațiile părților la respectivul transfer – acesta din urmă este reglementat de norme legale aplicabile distincte (în special, în temeiul Regulamentului Roma I).

În cazul chestiunilor patrimoniale (de remarcat, spre deosebire de cele contractuale) referitoare la transferul bunurilor mobile corporale, în general, legea aplicabilă este legea de la locul în care s-a situat bunul la momentul evenimentului despre care se afirmă că a afectat titlul asupra acestuia. Nu este clar dacă se aplică retrimiteră în această situație, iar efectul general al deciziilor în primă instanță ale instanțelor engleze sugerează că nu se întâmplă acest lucru. Un titlu asupra unui bun corporal dobândit în conformitate cu această normă generală va fi recunoscut ca fiind valabil în Anglia dacă bunul mobil este scos apoi din țara în care s-a situat la momentul dobândirii titlului, cu excepția cazului în care și până când titlul în cauză nu este mutat printr-un nou titlu dobândit în conformitate cu legea țării în care bunul a fost mutat. O excepție specială de la norma generală privind bunurile mobile corporale se referă la situația în care bunul corporal se află în tranzit și amplasamentul său nu este cunoscut de către părți sau, temporar, un transfer care este valabil în temeiul legii aplicabile transferului va fi în vigoare în Anglia.

În cazul cesiunii bunurilor mobile necorporale, dacă relația dintre cesionar și cedent este de natură contractuală (cum se întâmplă în majoritatea cazurilor de datorii) și chestiunea se referă numai la valabilitatea și eficacitatea cesiunii, atunci se aplică Regulamentul Roma I.

Trebuie remarcat că normele privind alegerea legii în cazul cesiunii și transferului activelor necorporale sunt dificil de rezumat și nu sunt acoperite de o singură alegere a legii, în principal deoarece categoria de bunuri necorporale acoperă o gamă foarte largă de drepturi, neavând toate o sursă contractuală. Se recomandă să solicitați consultanță specializată în cazul bunurilor mobile necorporale.

3.9 Insolvența

Regatul Unit este semnatar al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului privind procedurile de insolvență, care stabilește normele relevante în procedurile care implică cesionarea integrală sau parțială a debitorului și numirea unui lichidator în cazul în care interesele principale ale debitorului se află într-un stat membru (cu excepția Danemarcei). Dacă instanțele engleze au competență (ceea ce se va întâmpla în cazul în care centrul intereselor principale ale debitorului se află în Anglia și Țara Galilor, prezumat a fi locul sediului social), se va aplica dreptul englez.

În cauzele care nu intră sub incidența Regulamentului (CE) nr. 1346/2000, dreptul englez se aplică în cazul în care instanțele engleze au competență (ceea ce se va întâmpla dacă societatea este înregistrată în Anglia și Țara Galilor sau dacă există persoane în Anglia și Țara Galilor care ar beneficia de lichidare și nu există motive

temeinice pentru declinarea competenței). O remitere de datorie engleză este valabilă indiferent de legea care reglementează datoria.

■ Ultima actualizare: 04/06/2021

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.